

ELVTE KAPITEL

Lugten af død og blod

Aleeras fødder smertede og gjorde ondt. De gungrede mod jorden med stor kræft, og når de satte af, var det i spring der sendte Aleera længere og længere ud i håbløsheden, hvor ens følelser åd én op indefra. Sneen lå hvid og oplyst ude i hver side af vejene, som store, uformelige spøgelses, der holdt øje med hende. Hendes ånde flød ud af munden på hende som tåge, og gåsehuden dukkede op på hendes bare overarme. Sveden drev ned af hendes ryg, og mødet med den vinterkolde, hvide verden gjorde sveden uudholdelig kold. Men varmen pulserede i Aleeras krop, trods verdens forsøg på at nedkøle hende og hendes vrede.

Uden at se sig for løb Aleera over en gade. En bil stoppede op med hvinende bremses, og hun var ved at støde ind i den. Hun slog en koldbøtte over bilens køler og kom på benene igen. Hun fortsatte som om intet var sket. Benene bar hende af sted, hvorhen vidste hun ikke, men hun håbede at når hun endelig stoppede, ville det være et roligt sted, væk fra alt muligt overnaturligt. Og med en aften som denne, hvor alle vampyrer var forsvundet og kun Nigel til at lave problemer, var det intet problem. Hun løb ind i en gyde. Skraldeposer var spredt over det hele og mus pøb rædselsslagene rundt om fødderne på hende, mens de søgte skjul for den pige, der spolerede deres festmåltid. Hun kom ud af gyden, ud til en øde vej. Hun løb ud midt på vejbanen og fortsatte længere frem. Hun løb hurtigere nu, trods det voldsomme sidestik, og at hun næsten ikke kunne få vejret. Det var som om, hver gang hendes

fod ramte asfalten med et dunk, at noget af hendes vrede flød ud af foden og ned i vejen. Hun pressede hårdere til og mærkede hvordan det hele forlod hende og efterlod hende hul og tom.

Vreden havde været som drivkraften for hende, og nu da den var væk. Det var som om energien var forsvundet med vreden og gjort hende ualmindelig træt. Hun løb dog stadig, men fandt vej ind til fortovet. Hun løb videre uden at tænke sig om, og fik drejet ind i Angelshills park. Træerne stod næsten nøgne og kastede mærkelige og skæve skygger på sneen, der lå tykt på parkens stier. Aleera stoppede op. Hun hev gispende efter vandet som en fisk på landjord og det dunkede i hendes ben og fødte af smerte. Hun humpede hen ad den hvide sti, og i et mørkt sted, kun oplyst af en enlig lygtepæl, satte hun sig på en bänk.

Aleeras hjerte fortsatte med at banke løs i brystet på hende, og pumpede blod og adrenalin rundt i hendes årer. Hun lagde hovedet ned mellem benene og forsøgte at trække vejret bare normalt. Hendes øjne faldt på noget uldent og halvt dækket af sne, der var så fint som flormelis. Hun rakte ud efter det med sin ene hånd og trak et gammelt, hullet tæppe frem. Aleera stirrede overrasket på det. Hvem ville efterlade sådan noget på en bänk? En kuldegysning gik gennem hende, og gåsehuden voksede sig flere og større på hendes bare arme. Hun lagde tæppet rundt om sine blege, kulderystende skuldre og holdt det tæt omkring sig. Hun lagde hovedet tilbage mod bänkens hårde træ og lukkede øjnene. Hun prøvede at tysse hendes hjerte ned.

Lyden af hendes buldrende hjerte forsvandt og kun nattens stilhed lød. Træernes rådne blade raslede i vinden, mens lyden

af en bil med høj udstødning og dunkene musik lød et sted bag træernes tykke stammer og parkens sorte, smedehegn. Og så var der lyden af et par lette fodtrin i sneen.

Aleera spærrede øjnene op og var i lynende hastighed kommet op at stå, kampberedt; tæppet faldt ned af hendes skuldre, og lagde sig omkring hendes fødder. En gammel, hvidskæggede mand spærrede forskrækket øjnene op. Flasken i hans hånd faldt ned i sneen og den klare væske spredte sig ud i sneen og gjorde det til noget sjap; der stank uligeligt af alkohol.

”Det må du undskyldte!” udbrød han og bakkede tilbage hvor han kom fra. ”Dette er dit sted fra nu af, du må få det!”

Han vendte om på hælen og i langsomt, vaklende løb, da han både var gammel og fuld, forsvandt han om bag et hjørne.

”Vendt!” råbte Aleera efter ham. ”Jeg vil ikke have dit sted!”

Men manden var forsvundet og svarede hende ikke. Aleera sukkede irriteret og bukkede sig ned for at samle tæppet op. Hun stivnede. Hendes arm der rakte ned mod tæppet, var fuld af mørkerøde plamager, der kun kunne stamme fra de vampyrer hun og hendes brødre havde kæmpet imod. På hendes højre overarm sad fire dybe flænger, fra vampyrens skarpe negle. Den vampyr der havde bragt hende til Nigel, selvom han ikke havde anede det. Aleeras kiggede ned af sit tøj, for at lede efter flere blodpletter, men belysningen ved bænken var dårlig og hun kunne kun se det mørke stof. Hun tog sig til ansigtet. Blog blandet med hendes sved sad på hendes hånd, da hun tog hånden ned igen. Det var ikke undrende at den gamle mand havde fundet hende rædselsslagen og uhyggelig. Han måtte tro hun havde taget hans bæk, hans seng, for han kunne kun være hjemløs. Hun samlede tæppet op, der kun kunne være hans. Alt blodet på hende var smittet af på

tæppet, og hun svang det om sig igen. Hun måtte ud og give ham tæppet igen. Hun havde ikke brug for det, for hun havde et hjem og ville ikke sove udenfor, i frostgrader på en kold bænk.

Aleera begyndte at gå i retningen af hvor han forsvandt. Hun kiggede hele tiden stift ned i jorden, og fulgte hans fodspor, der ikke gik helt lige. Et sted var han sunket ned i knæ ifølge afmærkningerne i sneen og havde brugt armene til at komme op igen, hvorefter han må have vaklet videre.

Aleera fulgte stædigt fodsporene, og undrede sig over hvordan han kunne være kommet så langt, i den tid hun havde tænkt som om. Det kunne være, at han var blevet forfulgt af noget, eller han bare var bange for Aleera og frygtede at hun ville komme efter ham.

Fodsporene forsvandt rundt om endnu et hjørne, der ledte dybere ind i parken. Aleera drejede rundt og stoppede; blodet frøs til is i hendes årer, som havde vinterkulden fundet en indgang ind til hendes indre. Længere fremme, midt på stien ved side af en gammeldagsudseende lygtepæl, forsvandt fodsporene. Det var som om han var fløjet sin vej op i den mørkegrå himmel, der spyttede store snefnug ud. Aleera knælede og undersøgte fodsporene nøje. Det sidste fodspor var kun en afmærkning af hælen; tærne havde ikke nået at sætte et aftryk før han forsvandt. Aleera gik ned i alle fire og scannede jorden for tegn på hvad der var sket. Ud af øjenkrogen til venstre opdagede Aleera noget. Et andet par fodspor, kunne hun se, da det var anderledes end den gamle mand, der bare et par enkelt sko, mens den anden var fint lavet, og med et mærke i sålen. Der var kun dette udtryk af skoene, det var som om personen var dukket op af det blå og havde taget den hjemløse med sig.

Men det kunne aldrig lade sig gøre, og Aleera kendte kun en gruppe personer der kunne gøre det. overnaturlige væsner. Vampyrer. Med deres hurtighed, kunne de sagtens bevæge sig over sneen, uden at efterlade noget tegn på at de havde været forbi. Vampyren måtte have taget manden med sig, eller måske kastet ham væk fra stien, hvor vampyren i fred og ro kunne drikke hans blod. Hun måtte handle hurtigt. Det var hendes job at beskytte de uvidende mod vampyrer. Koste hvad det vil.

Hun kastede sig fremad hen af stien. Længere henne kunne hun se et hul, hvor sneen var blevet mast sammen, af noget der vejede meget, eller var blevet ramt af noget med høj fart. Noget blod lå ved siden af, i en mindre rundt hul, der kunne ligne at være hovedet. Det kunne kun være en vampyr. Dæmoner ville aldrig angribe kun et menneske, og det var ikke fuldmåne, så det kunne ikke være en varulvs arbejde, selvom det kunne ligne. De andre fodspor fra før var der også, mens den hjemløses ikke var der, han måtte være blevet kastet et andet sted hen.

Aleera gav slip på tæppet der varmede hende og lod det falde ned på jorden, mens hun i hurtig løb fortsatte hen af stien. Hendes fødder fløj over gangstien. Hun stirrede ængstelig ind mellem træerne og det mørke der var bag det. Hun kunne aldrig vide om der var andre vampyrer. Hun fandt lignende spor i sneen som de andre, som hun bevægede sig ind mod parkens midte. Der kom mere og mere blod på sneen. Det var ikke noget godt tegn.

Pludselig lød en forpint stønnen. Den var så lav at Aleera ikke hørte den først, men anden gang den lød, stoppede hun bragt op. Lyden kom fra mellem træerne, inde i mørket. Der

kom gispende lyde derinde fra, og en så lavmælt lyd, der lød noget hen af nej, nej, nej.

Aleera trådte over det lille ankelhøje hegn, og trådte langsomt og forsigtigt ind mellem nogle tæt omslyngende buske og videre fordi de høje, mørke træer.

Længere fremme i en lille lysning, der var perfekt til en picnic, lå den gamle, hjemløse mand i en stor blodpøl af hans eget blod. Hans mave bevægede sig heftigt op og ned, mens han blev ved med at dreje hovedet fra side til side og mumle nej. Aleera bevægede sig stille hen mod ham og knælede ved hans side.

”Er du hårdt såret?” hviskede hun til ham. ”Kan du stå op? Vi må få dig væk inden den kommer igen.”

”Nej! Nej! NEJ!” råbte manden og spærrede øjnene op. Han forsøgte at bevæge sig til siden, men i forsøget afslørede han adskillige dybe sår i maven, hvor blodet strømmede fra. ”Du er som ham! Du vil også dræbe mig! Du er i ledtog med ham!”

”Stille!” tyssede Aleera på ham, men han fortsatte med at råbe. ”Hvis du ikke tier stille nu, kommer vampyren tilbage. Og dræber både dig og mig. Jeg kan redde dig. Beskytte dig. Få dig i sikkerhed.”

”Forsent, forsent.” mumlede manden og rokkede i sneen.

Inde i mørket knasede sneen af fødder der trådte på det.

”Men dog, men dog. Man tager sig lige en hurtig tur ud i parken, for at se om der er andre mennesker, for man kunne dufte denne søde aroma af blod. Og hvad finder man så, når man vender tomhændet hjem? Den person man ledte efter.”

Aleera løftede hovedet så hurtigt op, at det sagde knæk. Længere fremme, lænende op af et træ, stod en sorthåret person. Han så ud til at være på alder med hendes ældste

storebror, Gabriel, men han måtte være meget ældre, når han nu var vampyr. Han var fanget i den alder for evigt. De sorte øjne glimtede og stod i voldsom kontrast til hans ligblege hud. Han åbnede munden til smil, og afsløre to slanke tænder, der var sylespidse.

”Lugten af jeres to blod, er en herlig blanding. Sådan en har jeg ikke oplevet i årevis. I århundreder,” han sænkede hovedet, mens han smilede til den rystede Aleera. ”Men jeg tror, at jeg først vil gøre det af med ham manden der, og så tage dig. Du er mere ung og så lugter dit blod ikke af alkohol, i modsætning til tumpen der. Sprutten i hans blod har svækket mig.”

”Hvis du tror jeg bare vil vente, så tro om igen! Du må ikke tage mere blod fra ham og vov bare på at tage mit blod. Jeg dræber dig inde,” udbrød Aleera rasende og for op på benene. Hun vidste ikke hvorfor, men af en eller anden grund, skræmte han hende mere, end nogen vampyr nogensinde havde gjort før. Det var som om han var ondskaben selv, og han opførte sig fuldstændig rolig.

”Det tør jeg godt,” grinede vampyren. ”Du er lidt ivrig af en uvidende person at være. For hvordan vil du kæmpe mod mig, når du ikke engang har noget våben? Jeg tvivler på at du har gemt noget under det tøj der, det viser da hvert fald hele din krop. Hver eneste kurve.”

Vampyrens udtryk ændrede sig fra en grinende ondskab, til det ondskabsfulde udyr, en vampyr var. Sådan som et uhyre den var, når den vækkede sit indre jagtdyr.

Aleera fumlede ved sit bælte, men hun stødte ikke på nogen våben. Selv ikke skeden til sin katana havde hun med, da hun måtte have smidt den lige inden kampen mod vampyrerne. Og hun havde glemt at tage sine kastestjerner med.

Aleera trådte åndeløst og skræmt et skridt tilbage, med øjne der fulgte enhver af vampyrens bevægelser. Hun bevægede sig væk fra den sårede hjemløs, der havde mistet bevidstheden og kun åndede let. Hans tid var snart ovre. Han var ikke til at redde, men det var Aleera. Hun bakkede længere bagud.

Selvom hun hele tiden havde holdt øje med vampyren, var han så hurtig, at hun først for sent opdagede at han var forsvundet og derfor kunne hun ikke forsvare sig mod vampyrens angreb. Vampyrens slag ramte hende i brystet og sendte hende flere meter gennem luften, hvor hun så stødte mod et af træerne. Hun gled ned af stammen, landede på knæene, så der gik et stød igennem hende og faldt ned på maven. En varm væskede trillede ned af nakken på hende. Da hun løftede hovedet var der en sort støvle foran hendes ansigt. Vampyren smilede hånligt ned til hende.

”Bliv lige liggende der, til jeg er færdig med manden. Så skal du nok få samme behandling, bare langsommere. Ungt blod er meget bedre end gammelt, også hvis det er fyldt med alkohol,” sagde han og sparkede let til hendes ansigt, så hun bed sig selv i tungen og en flænge brød frem ved øjenbrynet, hvor slaget havde ramt. Hun gispede af smerte og holdt øje med vampyrens hæle, da han gik over til den dødende mand.

Vampyren gik langsom ned i knæ og lænede sig over manden. Vampyrens slanke, hvide hånd svævede søgende over mandens overkrop og stoppede ved venstre side, lige der hvor hjertet var. Han hævede hånden og jog den ned i brystet på manden. Aleera lukkede hårdt øjnene i, men kunne ikke få sine hænder op til ørerne, de var som lamme. Mandens skrig flænsede luften og gik ind i marv og ben på Aleera. Hun kunne høre hans heftige vejrtrækning og vovede at kigge.

Vampyren var stadig på knæ, men i sin hånd holdte han mandens hjerte der stadig bankede, mens tynde blodårer gik fra hjertet og ned i brystkassen på manden. Hun følte det som om hun skulle kaste op, og ville kigge væk, men noget fik hende til at se videre. Hun ville alligevel kunne høre mandens rædselsskrig. De sidste ord der ville komme ud af hans mund, inden han blev dræbt. Vampyren satte tænderne i hjertet og sugede til, mens manden skreg i smerte og vred sig. Aleera fangede et glimt af hans ansigt og så at han havde vent det hvide ud af øjnene.

”Gider du ikke være lidt stille?” spurgte vampyren rolig, med munden fri fra det bankende hjerte; blodet sad rundt om munden på ham. ”Du forstyrrer min madro.”

Manden skreg blot som en sindssyg. Vampyren sukkede og rakte sin frie arm frem og med en af sine negle, skar han alle blodårerne over. Manden blev øjeblikkelig stille; ansigtet fastfrosset i rædsel. Aleera hulkede, mens vampyren igen satte tænderne i hjertet; det sprøjtede op med blod.

”Dit monster!” skreg Aleera, så vampyren vendte hovedet mod hende. Hun kæmpede sig op at sidde. ”Hvor vover du at gøre sådan noget mod ham! Hvorfor dræbte du ham ikke øjeblikkeligt? Hvorfor skulle han lide smerte?”

”Hvorfor spørger du, min lille skrighals,” sagde vampyren rolig. ”Jeg dræber først når de beder om at dø og først der. Desuden kan jeg lide at lege med maden. Med rædselen pumpende rundt i årerne smager de bedst. Fulde eller ej. Jeg lover at jeg nok skal gøre det samme ved dig.”

”Ved Gud skal du ej! Det bliver dig der skal dø, du vampyr, søn af satan selv! Din blodsuger!”

”Hvad var det du kaldte mig?” vampyrens tonefald blev hårdt som sten. Hånden der holdte omkring hjertet, lukkede sig sammen. Hjertet, der blev klemt under vampyrens ufattelige styrke, eksploderede i flere, kødfulde stykker og fløj rundt på pladsen. Et stykke ramte Aleera, der sprang væk med et skrig. Pludselig kunne hun ikke holde det inde mere, og kastede op på sneen, for øjnene af vampyren.

”Så du kan ikke klare mosten, kære vampyrjæger?” spurgte han grinende og tørrede resterne af hjertet, af i den gamle mands tøj. ”Men selvom du brækker dig for øjnene af mig, og beder om forladelse for det du kaldte mig før. Så vil jeg ikke skåne dig, din møgunge.”

Han forsvandt for øjnene af hende og da han snakkede igen, gik det Aleera koldt ned at ryggen. Han stod lige bag hende.

”Jeg lover at jeg vil pine dig dobbelt så meget. Nej, tredobbelt. Ingen skal kalde mig for søn af Satan. Han er ikke min far! Nu skal du møde dit endeligt. Du vil komme til at ønske at du aldrig var født.”

”Det skal du ikke bestemme din...”

Aleera fik ikke sagt mere, for vampyren tog fat i hendes korset og kastede hende gennem luften. Hun landede på ryggen, slaget sendte lammende stød gennem hele hende krop og hun blev liggende. Med urolige øjne holdte hun øje med vampyren, der langsomt kom over mod hende.

Hun kunne ikke gøre modstand, da han satte sig på hendes bækkenparti; kulden fra ham, gik gennem hendes bukser. Han placerede hænderne på begge sider af hendes skuldre og lænede sig over hende. Presset på hendes bækk forsandt, men i stedet stirrede vampyrens livløse, sorte øjne ind i hendes bleggrønne. Et smil spillede på hans læber.

En lugt strømmede fra vampyren. Aleera indåndede den. Han lugtede sødligt af blod og død. En mærkelig blanding der vakte kvalme og frygt op i hende. Hendes øjne blev store. Den vampyr. Det var ham der dræbte hendes mor og Joshua for otte år siden. Hendes mor morder! Hun bevægede sig uroligt mellem vampyrens arme.

”Lig stille!” kommandere han og greb fat om begge hendes arme; den ene holdte hårdt om kradsemærkerne fra vampyren, så hun klynkede af smerte. Vampyrens øjne kiggede på hvert eneste sted på hende, scannede hendes ansigt og stoppede ved hans øjne. Hans egne blev store da han genkendte Aleeras øjne og smilte et ondt smil af usagt glæde.

”Den lille pige,” sagde han. ”Fra den gang for otte år siden. Jeg bad hende vokse op og blive stærk og så komme og søge hævn. Det er jo dig. Du er den lille pige der var med Oradea’erne dengang. Sikke dog en yndig kvinde du er blevet. Desværre er du jo ikke blevet stærkere når jeg nu bad dig om det. Du havde ikke engang våben med. Men jeg skal nok nyde at dræbe dig. Ikke hurtigt og skånsomt som jeg gjorde ved Selene og ham den lille unge. Jeg skal nok dræbe dig langsomt, som straf for at du gik imod min ordre.”

”Hvilken ordre? Du bad mig bare om at blive stærkere og komme og finde dig,” hvædede Aleera rasende. Adrenalinene pumpede i hendes årer, vreden kunne føles i hver eneste lille del af hendes krop og smerten fra hovedet og overarm forstummede. Hun så og følte kun vampyren. Hun vred sig under vampyren og forsøgte at slå sig fri af hans hænders greb. Han strammede hårdere til om hendes håndled.

”Jeg sagde at *jeg* ville finde dig,” sagde vampyren og lænede sig ned, for at hviske i hendes øre. ”Ikke at du skulle finde mig.

Kan du huske hvad jeg ellers sagde? At du skulle vokse og få mere blod i dig, så jeg havde meget mere at drikke. En barnekrop indeholder ikke særlig meget blod, ser du. Men en ung kvinde gør. Nej, du er jo stadig en teenager,” rettede han sig selv og fjernede sin mund fra Aleeras øre. I stedet placerede han det lige over Aleeras. Så de bleggrønne øjne stirrede ind i dødens sorte øjne. ”Men stadig har du mere blod end et barn. Men blod er trods alt blod. Dit lugter ganske normalt, men trods en smule velkendt og lækkert. Er du i familie med nogen jeg kender?”

”Nej,” spyttede Aleera, ”jeg oplærte mig selv til kamp, så jeg kunne få hævn over Selene og Joshua, samt alle de andre du har dræbt i årenes løb.”

”Det er virkelig mange du skal hævne så. For jeg har levet i ualmindelig mange år. Mere end du ville tro muligt, min unge vampyrjæger,” grinede vampyren. ”Kan du så huske hvad jeg mere fortalte dig? Hvad der måske kunne ske?”

Aleera rystede på hovedet, selvom hun godt vidste det. Siden den aften for otte år siden, havde hun kunnet huske hver evig eneste lille lyd der blev sagt, hver detalje. Alt. Smerten på grund af sorg og tabet af hendes mor og Joshua.

”Jeg lovede dig, at havde du vokset dig smuk. Nej, ikke bare smuk, men guddommelig smuk, ville jeg gøre dig til min brud uanset om du vil det eller ej. Men jeg har tænk mig om siden da, og jeg vil ikke have en brud, der ikke kan lide mig. Jeg vil dog lade det blive afgjort af...”

Vampyren afsluttede ikke sin sætning, men lænede sig ned mod Aleera, der var fastfrosset, bange for hvad han ville gøre. Han kom så tæt på. Hun kunne mærke det kolde luft, han pustede ud efter at have indåndet hendes duft. Og så, pressede

han sine stenhårde læber mod, hendes der var sprukne i vinterkulden.

Aleera kæmpede imod alt hvad hun havde lært, prøvede at rokke sit hoved fra side til side, og slap næsten for hans læber. Men så gav han slip om hendes håndled og holdt hendes hoved i en skruestik. Hun slog løs med armene på ham, men han lod sig ikke mærke af det. Hans læber blev presset endnu hårdere mod hendes, og hans mund åbnede sig. Hans tunge slikkede blodet fra hendes læber til sig. Aleera lagde alle kræfter over i højre arm og svang den så hårdt hun kunne mod vampyren.

Han greb den lige inden den ramte ham i ansigtet. Med en manglende hånd på ansigtet, tvang Aleera sit hoved væk fra hans og gispede efter luft. Hun havde ikke trukket vejret i al den tid, han havde slubret hendes blod til sig. Hans mund var omgivet af den gamle mand og hendes blod, da vampyren fjernede sig og igen satte sig på hendes bækken. Hendes arm var stadig fat i hans greb.

”Hvad skulle det til for!” skreg Aleera rasende.

”Jeg skulle bare se, om du inderst inde følte noget for mig, men...”

”Selvfølgelig føler jeg ikke noget for dig, din...”

”Stille,” beordrede vampyren og hev i armen så det smertede. ”Du skal ikke afbryde mig, når jeg taler. Du skal ikke fortælle at du ikke føler noget for mig, for det kunne jeg skam mærke da jeg kyssede dig. Du strittede voldsomt imod, og det er skam bevis nok for mig. Du er ikke en af dem, der falder for min charme.”

”Hvilken charme?” spurgte Aleera sarkastisk.

Vampyren snerrede en grimasse, han brød sig ikke om at blive afbrudt eller gjort til grin af nogen.

”Afbryd mig én gang mere eller gør nar af mig og jeg skal nok sørge for, at du ønsker at du allerede var død!”

”Hvad vil du gøre, dræbe mig endnu langsommere, end du havde planlagt?”

”Nej, dette.”

Vampyren holdt med begge hænder fast om Aleeras arme og så så Aleera ikke mere hvad han gjorde. I stedet mærkede hun en voldsom smerte bryde gennem hendes arm og fik kvalme da hun hørte det høje knæk, der lød som en gren der knækkede, men det var noget der var langt tykkere end det. Aleera skreg af smerte

Hendes arm hang slapt i vampyrens tag og et sted midt på armen var den uformelig. Da han gav slip på den faldt den tungt nedad, hun kunne ikke stoppe den fra at falde, og da den ramte jorden, sendte det stød op gennem hende. Hun skreg igen.

”Nå, ikke mere så kæft høj?” hoverede vampyren og rejste op. Han gik hen til den hjemløse, sparkede til den livløse krop og vendte sig om mod Aleera med et glimt i øjet. ”Al denne tortur af dig, har gjort mig sulten, ham den gamle mættede ikke helt. Og den lille smule af dit blod, gjorde mig virkelig sulten. Du smager jo godt. Du har den samme smag som Oradea’erne har.”

Aleeras øjne blev store af chok, men vampyren lod ikke mærke til det.

”Kender du til dem?” spurgte han Aleera, der hurtigt rystede på hovedet. ”Ja, de gemmer sig jo også for omverdenen. De er en stor familie, som i de sidste 550 år har nydt at jage mig og min kone. Ser du min kone, Maricea, var bror til deres forfader,

og fordi jeg bed Maricea, er de efter mig. De jager mig for at være sammen med den jeg elsker, kan du fatte det?"

Han vendte sig om for at se på Aleera, han havde vendte ryggen til hende og kigget ned på liget. Han havde ikke set Aleeras reaktion af rædsel, da hun hørte ordene, "min kone, Maricea".

"Er du..." begyndte Aleera. "Du er ... Vlad Dracula!"

"Så du har hørt om mig, hva'?" han lød ret stolt af sig selv. "Men selvfølgelig har du det. Vlad Dracula, stamfader til alle vampyrer! Nattens konge! Alle respekterer og frygter mig!"

"Du er grunden til, at der ikke var nogen vampyrer ude i nat, ikke sandt? Du skræmte dem alle væk," hviskede Aleera. Hun sad midt i sneen, med sin brækkede arm i skødet og stirrede lamslået op på Vlad Dracula. Hendes mors morder, hendes families fjende. Det var én og samme person, som nu stod foran hende og ville dræbe hende. Fandt han ud af at hun også var af Oradea familien, ville hendes skæbne ikke være meget anderledes. Kun døden lå ude i fremtiden.

"Ja, det er jeg. Jeg sagde jo at alle vampyrer respekterer mig," sagde Vlad og skar ansigt. "Sandheden er at jeg bad dem om at blive væk fra Angelshills gader i nat, så jeg kunne jage i fred og ro, og tage alle de ofre jeg ville. Ser du, det giver en enorm sult at rejse tværs over Atlanten. Så jeg har fået drukket en masse blod i nat. Ham her," sagde Vlad og puffede med sin fod til den døde mand, "var ikke mit første ofre i nat, men snarere mit tredje. Du bliver mit fjedre så smil og vær glad. Det er ikke alle vampyrjægere, der får lov til at dø for mit bid."

"Du har da dræbt en masse fra Oradea familien!" råbte Aleera rasende og prøvede at rejse sig op.

”Nå, så du kender alligevel til dem?” udbød Vlad overrasket og var hurtigt henne ved hende. Han sparkede hende i brystkassen, så hun faldt bagover ned i sneen; hun tabte helt vejret og lå i flere sekunder og prøvede hektisk at indhalere den friske luft.

Sneen knasede under Vlads fødder, da han bevægede sig hen mod hende. Han rakte ned og hev hendes hoved op, med sin hvide, kolde hånd filtret godt ind i hendes sorte. Han bøjede hendes hoved tilbage så hun lå i en akavet stilling og stirrede op i vampyrkongens øjne.

”Du var venner med deres søn, ikke sandt? Ham Joshua. Jeg dræbte dem for øjnene af dig, og alligevel faldt jeg for din løgn. Jeg er vidst alt for sulten, til at lægge mærke til den slags ting. Men så må det vil have været dem, der underviste dig i alt om vampyrer. Dem der oplærte dig til kamp og alle dine kampfærdigheder. Men du er vidst ikke særlig god. Når du så let blev fanget. Og så uden våben. Hvor må de dog blive skuffede over dig, når de kommer for at hente dit lig på hospitalet. Helt tom for blod, mishandlet og med smertens gru printet over hele dit ansigt.

Jeg har dog ikke hele natten til at snakke med dig. Jeg tror at jeg stadig har plads til endnu et menneskeofrer, når jeg er færdig med dig. Så nu er det tid til farvel. Jeg tror nu også dit blod er meget bedre end før. Var ens offer rasende i dødstidspunktet, er blodet meget, meget bedre. Raseriet gør noget. Folk der døde skræmte og bange, har en grim bismag. Og det er så tit det sker. Men dig,” hviskede Vlad blidt og strøg en finger langs den ene side af Aleeras næseryg, ”jeg er sikker på at du bliver en delikat hovedret. Jeg tager desserten når jeg

er færdig med dig. En ung pige, første gang rundt i nattelivet. Det er altid en dejlig dessert.”

Vlad gav pludselig slip på Aleeras hår, så pludseligt at hun ikke kunne stoppe det i at ryge mod jorden, og mærkede det hårde dunk da det ramte. Vlad forsvandt og dukkede op ude i udkanten af lysningen, hvor han stillede sig parat til løb. Hvorfor vidste hun ikke.

”Rejs dig op, unge vampyrjægere,” kommanderede Vlad. ”Jeg vil først nyde at fange dig og så spise dig. Men jeg synes vi lige skal lege en leg inden dag.”

”En leg?” gentog Aleera, og kom vaklende op at stå. Hendes raske arm havde fat om højre overarm og den brækkede underarm, lå hvilende ind over den raske. Det smertede kvalmende i armen hver gang hun bevægede sig bare det mindste, men hun bed smerten i sig. Det dunkede i bagehovedet, og hendes hår var klam og fugtig af blod. Såret i hendes tørre læber, blev ved med at bløde og gav en hende hele tiden en smag af metallisk blod i munden. Fra venstre overarm strømmede det med blod fra de kradsemærker, en af de andre vampyrer havde givet hende.

Det føltes som om det lå hundrede år bagud i tiden, den kamp sammen med hendes brødre mod vampyrerne. Mødet med Nigel ved hendes mors gravsten. Alt var så lang tid siden, og så alligevel ikke. Ledte hendes brødre mon efter hende? Vidste de, at i dette øjeblik stod hun ansigt til ansigt med deres mors morder og familiens arvefjende igennem de sidste 550 år? Nej, sikkert ikke. Men de ville blive knuste af sorg, når de fandt hende død midt i parken, i nærheden af en død hjemløs, hvis hjerte var blevet flået ud og knust i flere stykker. sneen ville være blevet malet rød af spildt blod og Vlad Draculas hånlige,

hjerteløse og iskolde ville stadig ligge over stedet, selv efter at han var forsvundet, for at finde sit næste ofrer. Sin 'dessert'.

Aleera fik slingrede sig et par skridt fremad og stillede sig med let spredte ben, overfor Vlad, men med flere meters mellemrum. Hendes syn var dårligt. Lettere sløret. Hende havde tabt for meget blod, og fortsatte det uden at hun fik hjælp ville hun bløde ihjel. Hvis da ikke Vlad gjorde det af med hende inden. Smerten fra den brækkede arm, holdt hende vågen fra den lumrende søvn, blodet efterlod når det flød ud af sårene.

"Ja, en leg," sagde Vlad smilende og bragte Aleera tilbage fra tankernes land. "Den er meget simpel. Kun få regler. Hvis du kan komme uden for lysningen, inden der er gået tre minutter, vil du overleve og få lov til at flygte, uden at jeg jager dig. Dine chancer er ikke særlig store, med alle de sår. Imens så prøver jeg at holde dig inde i lysningen. Vinder jeg, og jeg siger dig, at det gør jeg, så drikker jeg al din blod og lader din krop ligge her, til nogen opdager den."

"Hvorfor kun tre minutter?" gispede Aleera af smerte, da hun kom til at holde den brækkede arm forkert. "Hvorfor ikke fem eller ti minutter?"

"Min døde lille ven," sagde Vlad, i et tonefald der alt andet end behageligt, "du vil ikke kunne klare mere end tre minutter. Jeg lover dig at du vil være blevet gennembanket allerede på det tidspunkt. Fem minutter og du er hakket oksekød. Desuden er du jo hårdt såret. Jeg kan jo ikke have at dit blod går til spilde. Allerede nu har du ladet meget ryge ned på jorden. Jeg kan jeg ikke slikke det op af sneen."

”Det kommer du til at gøre, Vlad Dracula. For jeg kommer ud af den lysning!” råbte Aleera og løb til siden, med kurs hen mod træerne.

Vlad var over hende som en ørn og fik skubbet hende ind mod midten igen. Så hårdt at hun slog baglæns kolbøtter tilbage. Hun kom rasende op at stå, for kun at blive skubbet bagover igen. Hun vaklede et par skridt, troede hun reddede det, men stødte så benene mod liget og faldt ned i sneen.

Ud af det blå dukkede Vlad op, og kiggede ned på hende.

”Et minut er gået,” sagde han. ”Prøv nu. Bliv lidt bedre. Du har kun to minutter.”

Aleera bed hårdt tænderne sammen og rejste sig op. Hele hendes krop dundrede af smerte, men hun satte alligevel i løb. Vlad greb med sine hænder om hendes brækkede arm og hun skreg højt af smerte. Endnu højere blev det da Vlad brækkede knoglen et andet sted, og kvalmen skød gennem Aleera. Uden varsel kastede hun endnu en gang op og denne gang for fødderne af Vlad. Da hun kiggede op på ham, nedstirrede han hendes med største foragt. Hans greb blev fastere om armen og hun mærkede et sug i maven, da vampyren løftede hende op i den brækkede arm, snurrede hende rundt et par gange og gav slip.

Aleera forsøgte at støde imod faldet med sin raske arm, men det hjalp ikke meget, da et stød gik gennem den. Hun rullede rundt indtil et træ stoppede hende, og hun blev liggende. Smerten var ulidelig og hun ville gøre alt for at slippe fra den. Hvis det fortsatte, ville hun snart miste bevidstheden. *Så vil jeg da i det mindste ikke mærke det, når han dræber mig.* Var alt hvad Aleera kunne tænke. Nu forekom døden ikke så

skræmmende, især når man tænkte på, at den ville fjerne hendes smerter.

Hun sukkede opgivende og løftede hovedet. Hendes hjerte gik i stå et øjeblik. Vlads kast havde fået hende helt hen mod udkanten af lysningen. Kun en meter og hun var fri. Så ville hun overleve. Hun kastede et blik over skulderen, Vlad stod med ryggen til. Hun kunne gøre det.

Aleera havde ikke flere kræfter til at rejse sig op og kravlede hen mod udkanten. Hun var der næsten, kun en håndsrekning fra at nå friheden, da Vlad råbte. Hun var opdaget. Hun kravlede lidt længere frem. Var der næsten. Kun nogle få centimeter.

Vlads hånd lå på hendes skulder og med en kræftanstrengelse, fik han brølende vendt hende om. Hun lå på ryggen og stirrede tomt op på ham. Det var forbi. Nu ville hun dø. Han hev hende op at stå og holdt hende, da hun næsten ikke selv kunne stå op. Alle de slag, alle de sår og armen der var brækket to steder. Det var en ulidelig smerte der tog alle hendes kræfter. Tappede hende for energi. Vlads arm lå kold som en slange omkring livet på hende. Han stirrede sulten på hende, på hendes blodåre der pulserede hastig i halsen på hende. Han åbnede hvæsende munden og viste hans hugtænder.

”Endelig har jeg dig,” hviskede han, da han bøjede hovedet for at bide hende i halsen.

”Vent,” fik Aleera frem og lagde hånden på hans iskolde kind og tvang hans hoved opad. Han stirrede forvirrende på hende, da hun ikke fjernede hånden. Så hurtigt som det kunne lade sig gøre for et menneske, krummede hun hånden og trak den mod mig. Hendes negle borede sig ned i hans hud og trak lange, røde spor tværs over kinden; hun kunne mærke hvordan hans

hud kom op under hendes negle. Blodet begyndte at bryde frem og gled ned ad hans ansigt, og længere ned på hans nattesorte tøj.

Vlad brølede af vrede, og halvt slæbte, halvt bar Aleera ind mod midten, hvor han ubildet lagde hende ned, nogle meter væk fra den hjemløse. Han forsvandt ind mellem træerne, og lod Aleera være alene tilbage. Hun havde ingen kræfter til at komme op og flygte. Angrebet på ham havde tæret på hendes sidste kræfter. Nu lå hun bare og ventede på døden, i form af Vlad Dracula. I det mindste fik hun ikke samme skæbne som Maricea og blev vampyr og hans brud. Hvor måtte det være forfærdeligt at have ham til ægtemand.

Vlad dukkede op mellem træerne, mens han tørrede sit ansigt rent for blod med noget stof. Kun Gud måtte vide hvor han havde fået det fra.

”Jeg kan se at du er blevet liggende,” bemærkede han og smed stoffet ovenpå den døde mand og kom over til hende. ”Er livet ved at forlade dig nu? Er du færdig? Ønsker du at dø?”

Aleera svarede ikke, hun lå bare stille.

”Jeg må hellere gå i gang med at drikke. Du har jo snart ikke så meget blod igen. Du er knap nok ved bevidsthed.”

Hans hænder bevægede sig hen mod hendes hals, men stoppede. Han rystede på hovedet af sig selv.

”Jeg vil ikke bide dig. Selv ikke jeg ved om den person man har dræbt, vil eller vil ikke blive til en vampyr. Jeg vil helst være på den sikre side. Jeg vil ikke have at du dukker op og vil dræbe mig. Så jeg bider ikke. Jeg flår.”

Hans smil var det ondeste Aleera nogensinde havde set. Så ondt som Djævlens.

Med en overnaturlig styrke flåede han Aleeras korset op. Kulden var forfærdelig mod al den blotte, varme hud. Vlags glatte, kølige fingre gled over hendes maveskind og trak en blodstribe efter sig. Aleera kunne kun pibe af smerte.

Vlad bøjede sig ned og gav sig til at slikke blodet der strømmede ud, op med sin ru tunge. Kuldegysninger gik gennem Aleera, og i stedet for at kigge på ham, valgte hun at kigge op. Træerne på alle siderne af lysningen, indrammede et rundt stykke himmel. Det var holdt op med at sne og skyerne var drevet længere nordpå hen mod bjergene. Nymånen lyste op i udkanten af cirklen, mens stjernerne lyste om kamp med hinanden. Hun udpegede et par stjernetegn hun genkendte. Ørnen og delfinen. Resten var utydelig og gemt bare træernes nøgne grene, hvor der hist og her skinnede en stjerne.

Vlad drak videre og skar dybere i hendes mave, men hun følte ingen ting. Det var som om hun var bedøvet. Bedøvet af smerte. Hun kunne ikke røre sig, ikke gøre noget. Hun ventede bare på at dø. Og imens hun ventede, lå hun i den blodtilsølede sne, der gjorde hende lige så kold som en vampyr. Hun havde end ikke kræfter nok til at klapre med tænderne. Hun var bare en følelsesløs dukke.

Et skrig i natten.

Både Aleera og Vlad hørte det. Mens hun kun opfangede det som en mumlen, løftede Vlad hovedet og lyttede rundt. Det han hørte var ikke godt. Han snerrede rasende og rejste sig op.

”Bliv der,” hviskede han til Aleera, og forsvandt ind mellem de nøgne træer. Som om Aleera kunne gøre andet. Lam af skræk. Følelsesløs. Hun kunne ikke længere mærke hendes fingre. Og hun var så træt. Så dødsens træt.

Hun prøvede at fokusere på stjernerne ovenover hende. Men det hjalp ikke. Hendes øjne gled i. hun gjorde sig klar til den evige søvn. Døden var kommet.

En knasen i sneen. Et par fødder der stoppede med at gå. Vlad måtte komme tilbage, efter at have fået undersøgt lydende. Om lidt ville han fortsætte med at drikke. Han udstødte et gisp.

Aleera fik rynket panden så godt hun kunne, for sin kolde hud. Hvorfor skulle han gispe. Hun forsøgte at åbne øjnene. Men de var som sat fast med lim. Han bevægede sig igen, langsomt og snublende. Siden hvornår snublede vampyrer? Lyden af en person der faldt på knæ ved siden af sig. Blide, varme hænder på hendes ansigt.

Aleera slog øjnene op og måtte blinke lidt med øjnene, da de var slørede.

Glat pandehår, men med uglet hår strittende til alle sider, holdt oppe af gele, var det første hun så. Og så de velkende bleggrønne øjne, der var fuld af bekymring og sorg. Nathaniels øjne blev store da han så hende spærre øjnene op.

”Aleera!” udbrød han lettet.

”Nath...” Aleera prøvede at sige hans navn, men hendes stemme havde forladt hende. Hun kunne ikke snakke.

Nathaniel tyssede på hende.

”Snak ikke, du er hårdt såret. Spar på dine kræfter.” sagde han og aede hendes kind, mens han gled blikket ned af hendes krop. ”Hvor må du dog fryse.”

Galant tog han sin jakke af, som han måtte have hentet i bilen, da han ikke havde den på før. Han løftede Aleera, svang jakken omkring hendes overkrop og holdte hende i sine arme,

for at give hende varmen. Hun vendte igen blikket mod himlen, og nød at mærke varmen der kom til hende.

Et sted i skoven lød der råb, og lyden af noget hårdt der ramte noget andet. Aleera rørte uroligt på sig. Det lød ikke godt.

Nathaniel der kunne mærke hendes bevægelse, bøjede sig ned og hviskede i hendes øre.

”Det er bare Elijah og Joel der tager sig af vampyren der gjorde dette mod dig. Og ham manden.”

Med et ryk vendte Aleera blikket mod Nathaniel. Hun prøvede at snakke, men ingen ord kom ud. Elijah og Joel kunne ikke uden videre ’tage sig af’ Vlad Dracula. Han var morderisk sindssyg og ond, han havde dræbt mange i deres familie og han havde allerede dræbt tre en halv i nat. Aleera var så godt som halv død, på grund af hendes sår.

”Hvad er der?” spurgte Nathaniel til hende vilde blik og hendes desperate og mislykkedes forsøg på at tale. ”Vil du dræbe vampyren?”

Aleera rystede på hovedet og prøvede igen at snakke, efter at have synket noget spyt. Denne gang lykkedes det næsten.

”Vla...d...ula.”

”Hvad for noget? Gentag venligst Aleera. Jeg ved det er svært. Men er det vigtigt så gentag ellers ikke.”

Aleera nåede ikke at svare. Noget med høj fart kom farende ud fra skoven og stødte ind i Aleera og Nathaniel. Hun kunne mærke nogle hænder der skilte dem fra hinanden og sendte Nathaniel ind i et nøgent buskads og Aleera rullende hen af jorden. Hun stoppede på maven og trak vejret nede i sneen. Med en kraftanstrengelse fik hun vendt sig om på siden, så hun

kunne se det hele. Hendes arme var bare igen, da jakken var fløjet af i sammenstødet.

I den anden ende af lysningen kom Nathaniel stønnende på benene, mens han tog sig til hovedet; blodet flød fra en rift på hans kind.

Midt i lysningen gik Vlad Dracula, med et frustreret ansigtsudtryk. Hans øjne gled fra Nathaniel til Aleera, til et sted mellem træerne. To skikkelser dukkede op, den ene haltende.

Joel og Elijah trådte ind i den blodige lysning med hævede våben. Joel var helt forpustet og indsmurt i blod i ansigtet; en flænge gik langs hans arm og han holdte to kasteknive i begge sine hænder. Elijah var ikke så slemt tilredt som sin tvillingebror, men havde revner hist og her, og svang sine to korte sværd rundt i cirkler, for at provokere Vlad. De stoppede begge op, da deres blik gled fra Vlad til den døde hjemløse til Nathaniel der kom op af buskadset til Aleera der lå helt stille og hårdt tilredt i sneen. Det eneste levende ved hende, var hendes øjne, der bevægede sig rundt og undersøgte nøje hver detalje hun så.

”Aleera!” gispede Elijah og Joel på samme tid og lignede det øjeblik hinanden mere, end de nogensinde havde gjort. Selv deres ansigtsudtryk var ens.

”Aleera,” mumlede Vlad Dracula. ”Aleera. Opkaldt efter Aleera Oradea? Gabriel den førstes kone?”

”Jeg aner ikke hvad du snakker om, vampyr!” sagde Nathaniel og spyttede det sidste ord ud, som var det giftigt og farligt. ”Aleera er et ganske normalt navn.”

”Er du helt sikker, efterkommer af Gabriel Oradea?”

”Så du gættede det.”

”Drenge der kan fægte, som er de født med våben i hånden. Fabelagtige reflekser, og en enorm kendskab til vampyrer. I kan kun være en del af den familie,” sagde Vlad, forsvandt og dukkede op ved siden af Aleera. Han gik i hug og strøg hendes blodtilsølede hår væk fra nakken. ”Men hvem er hun så? En af jeres forlovede? Dem udvælger I jo altid og oplærer dem i vampyrkamp. Men,” han vendte Aleera om på ryggen, så de havde øjenkontakt. ”samme slags øjne. I har alle sammen de samme slags bleggrønne øjne. Man skulle tro i var søskende. Men Oradea slægten kan jo ikke få piger. Så hun må være uægte. Eller bage så heldig at ligne jer ved et tilfælde. Men hun smagte lidt som jer. Og så noget andet, endnu mere delikat.”

Hans finger gled over hendes mælkehvide hals og skar en blodig revne. Hun kunne ikke gøre modstand. Varmen havde tøet hende op, men hun havde mistet for meget blod. Og gjorde det stadig. Hun ville snart dø. Og det for øjnene af hendes brødre.

”Lad hende være dig monster!” råbte Nathaniel og trak sit sværd. ”Hvad med at kæmpe med én, som du ikke har halvdræbt og pint. Prøv med mig!”

Nathaniel svingede truende sværdet. Vlad rejste sig langsomt op.

”Hvorfor ikke? Hun er jo alligevel næsten død. Jeg trænger til mere blod. Dine brødre har givet mig en del sår,” sagde Vlad og hentydede til en masse sår, rundt om på hans krop, der var ved at heales med al den blod han havde drukket i løbet af natten.

Nathaniel bakkede bagud for at få kampen til at foregå så langt væk fra Aleera som muligt. Han gjorde tegn til Elijah og Joel at de skulle tage sig af Aleera. De faldt ned på knæ, på

hver side af hende. Joel var paralyseret, mens Elijah begyndte at tørre blodet væk fra hendes ansigt med et løsrivet stykke stof fra hans tøj. Aleera prøvede at se hvad Nathaniel og Vlad gjorde, men kunne ikke se det for Joel der stod i vejen og Elijahs hånd med tøjstykket, som duggede hele hendes ansigt ren for blod.

Nathaniels støn og dæmpede eder lød, sammen med Vlads hånlige latter. Hun måtte stoppe dem. Selv med våben ville Nathaniel dø.

”Nej,” fik hun hvisket. Et helt og klart ord.

”Hvad er der, Aleera?” spurgte Joel og rynkede panden.

”Jeg tror bare hun taler i vildelse. Så hårdt såret ville jeg også gøre det,” sagde Elijah og stoppede med at dyppe hendes ansigt. Han smilede ned til hende. ”Det skal nok alt sammen gå, Aleera.”

Aleera kunne ikke gengælde smilet. Det ville overhovedet ikke gå godt. De ville alle dø. Vlad Dracula var rasende. Han ville dræbe dem alle. Og hun talte overhovedet ikke i vildelse. Hun kunne stadig tænke klart. Hun måtte advare dem. Fortælle hvem han var.

Joel drejede sig lidt, for hurtigt at se på Nathaniel i hans kamp mod Vlad, og gav hende tid til hurtig, at se hvordan det gik for ham. Han havde flere skrammer, mens Vlad bevægede sig let omkring, med sin hurtighed.

”Kom så, Nathaniel! Du kan godt klare den blodsuger!” råbte Joel.

Nej, det kan han ikke! tænkte Aleera, rædselsslagen. Sig ikke det. Vi ved alle, at det ikke går godt. Jeg må fortælle hvem han er.

”Vl...” begyndte Aleera. Hun udtalte forsigtigt og langsomt stavelserne. ”...ad...”

”Hvad er det du siger?”

Elijah bøjede sig ned og lagde øret til hendes mund.

”Dra...dra...cu...”

”Dracu? Hvad mere end dracu? Snakker vi om slanger eller drager?”

”...la...” den sidste stavelse, kom som et suk. Hun håbede de forstod hende. Hun kunne ikke gøre det endnu en gang.

”Hvad sagde hun?” spurgte Joel nysgerrig.

”Noget med Vla og Dracula.”

”VLAD DRACULA!” råbte Joel forskrækket og vente blikket mod de kæmpende. Vlad var stoppet op ved lyden af hans navn og så nedladende og vurderende på dem.

”Hvorfor siger I mit navn?” spurgte han.

Ingen nåede at svare. Nathaniel havde benyttet sig af Vlads distraktion og gik til angreb. Før Vlad nåede at reagere, stak Nathaniel sit sværd ind i maven på ham, så den gik helt igennem. Et øjeblik var alle lammet, men så rev Nathaniel sværdet fri og vandrede over til sine søskende.

Vlads øjne var kolde da han fulgte ham med blikket. Han holdt hånden for maven, hvor blodet strømmede ud.

”Det slutter ikke i dag, Oradea!” hvædede han rasende. ”Jeg skal nok komme tilbage og dræbe jer alle sammen. Pigen er jeg jo næsten færdig med, og det er lige meget hvilken relation hun har til jer. Jeg kommer tilbage og dræber hele jeres familie.”

Vlad gik langsomt hen mod udkanten af lysningen. Selvom han holdt hånden for såret, dryppede blodet ned i sneen. Henne ved træerne forsvandt han i det blå, efter at have brugt sin hurtighed.

Nathaniel kom vaklende hen til dem. Han var helt våd af sved og blod. Støttende til sværdet faldt han ned i sneen, ved siden af Aleera. Han kiggede på hende og derefter på de andre.

”Var det virkelig Vlad Dracula?” spurgte han.

Tvillingerne svarede ikke, men Aleera gjorde.

”Ja,” hviskede hun. Hendes øjne føltes så tunge. Hun kunne snart ikke se mere. Energien havde virkelig forladt hendes krop nu og døden stod ved siden af hendes brødre.

Hun lukkede langsom og træt øjnene.

Et sted i det fjerne kunne hun høre Nathaniel, Joel og Elijah råbe. At de forsøgte at ruske liv i hende. Men hun kunne ikke reagere på deres kald.

Hun sank dybere og dybere ned i mørket.